

ikke have det fjerneste imod, om en Gang en Statsbanemand avancerede til at blive Generaldirektør, og det er aldeles ikke udelukket. Lovforslaget gaar kun ud fra, at man ikke med Sikkerhed kan gøre Regning paa, at der til enhver Tid indenfor Statsbanerne kan findes en saadan Mand, men findes han, er det dog givet, at man langt hellere vil tage ham end nogen anden, for ham vil man dog have den Fordel at kende nøjere. Men det vil vel nok i det hele altid være noget vanskeligt indenfor en Virksomhed som Statsbanernes at opdrage de rette Mænd, om jeg end maa tilstaa, at jeg tror, der kunde lægges noget mere Vægt paa den Side af Virksomheden, end man hidtil har gjort. — Det ærede Medlem var noget fornærmet over, at den Tantième, som de overordnede Embedsmænd hidtil har oppebaaret, ved Lovforslaget tillægges dem som personligt Vederlag. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, dels at det bliver jo noget beskaaret, dels at det ikke er en Smule andet eller mere end, hvad der i sin Tid skete med de øvrige Tjenestemænd. Der var jo en Tid, da alle Tjenestemænd fik Tantième. Da dette Forhold blev afskaffet, blev den fulde Tantième indregnet i deres Løn; deres Løn blev forhøjet med denne Tantièmes Beløb.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning til § 11, hvor jeg har foreslaaet den nye Bestemmelse, at „en ved Statsbanerne ansat Tjenestemand maa ikke uden Ministeriets Samtykke være Medlem af noget Aktie- eller Andelsselskabs Bestyrelse eller være Deltager i eller have Ansættelse i nogen privat Forretningsvirksomhed“. Dette Princip fremkommer som lidt af et Program, som et Synspunkt, Ministeriet i sin Helhed kunde ønske blev taget op til Overvejelse, navnlig hver Gang der var Tale om at indføre Forbedringer af Tjenestemænds økonomiske Kaar. Det kunde ganske sikkert være praktisk at tage dette Spørgsmaal op, at benytte enhver Lejlighed, hvor det er muligt, til at gøre Forholdet mellem Staten og dens Tjenestemænd klarere. Denne Bestemmelse fremkommer i denne Forbindelse langt fra som noget Ultimatum fra min Side, men som et Forslag til Overvejelse, ogsaa til Overvejelse for Statsbanernes Tjenestemænd, med hvem jeg, ganske vist ikke forinden Lovforslagets Fremkomst, men senere, har indledet den fornødne Forhandling i Overensstemmelse med Forhandlingsreglerne. Jeg har derunder ogsaa anmodet om en mundtlig Forhandling,

og jeg tvivler ikke om paa dette Omraade at møde hos Tjenestemændene god Forstaaelse for mine Synspunkter.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), der kom dybt ind paa en Række Forhold, omtalte Generaldirektionens Kvalifikationer, som der dog i Virkeligheden neppe er nogen Grund til i dette Øjeblik at tage op til Diskussion, uden for saa vidt det ærede Medlem vil mene, at disse Mænd burde have været inddragne i Udvalgets Overvejelser eller været Medlemmer af Udvalget. Min ærede Forgænger har imidlertid gjort omhyggeligt Rede for, af hvilken Grund de i sin Tid ikke fik Sæde i Udvalget. Det ærede Medlem synes i øvrigt, at min rosende Omtale af Betænkningen ikke var ganske rigtig. Han finder, at Betænkningen mangler Klarhed og Oversigt, bebrejder Udvalget, at man har søgt at blive enig, hvad jeg for Resten til Dels kan være enig med det ærede Medlem i. For saa vidt der paa forskellige Punkter har været Mindretal, kunde jeg ogsaa godt have ønsket at høre disse Mindretals Motivering af deres Standpunkt.

Det ærede Medlem (Ellinger) henviste til, at der i Lovforslagets Motiver staar, at Omordningen i 1903 neppe kan betegnes som nogen væsentlig Forbedring i Forhold til den tidligere bestaaende Ordning, og vilde have mig til at forklare, hvorfor jeg mente, at dette ikke var Tilfældet. Der er her det ejendommelige, at ved den Ordning, der blev indført i 1903, var man fra alle Sider enig om, at man vilde decentralisere Statsbanernes Ledelse, og der er ogsaa Enkeltheder i denne Ordning, som gør det muligt, ja, jeg tør sige, at hvis man fra de danske Statsbaners Ledelses Side i høj Grad havde ønsket at decentralisere Ledelsen, havde der neppe været noget i Vejen for det. Men man har ikke gjort det. I Praksis har man i Virkeligheden gjort det modsatte af, hvad Omordningen i 1903 tilsigtede, og det er altsaa det, som nu ytrer sig i en stor Vidtløftighed i Statsbanernes Styrelse paa saavel det ene som det andet Omraade. Kritikken drejer sig, som det ærede Medlem rigtig omtalte, dels om det Omsvøb, der er forbundet med Statsbanernes Forretningsgang; dels om det økonomiske Resultat af deres Virksomhed. Det ærede Medlem var her enig i, at dette Omsvøb burde falde bort og for en stor Del vil falde bort, hvis Ministeriets Departement bortfalder som Mellemed mellem Statsbanerne og Ministeren. Det ærede Med-